

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2016 roku sprawy

L. P., syna K. i Z., z domu S.,

urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 5.11.2012 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których materiały wyłączono, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 76 139,96 zł na szkodę (...) Bank (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd pracownika banku co do zamiaru spłaty umowy kredytu nr (...) - (...) - (...) udzielonego na zakup pojazdu marki V (...) nr nadwozia (...), przy czym E. wniosku o w/w wparcie finansowe złożył nierzetelne oświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) oraz otrzymywanym tam wynagrodzeniu w kwocie 4200 zł, co było istotne przy uzyskaniu w/w kredytu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w ciągu 5 lat od odbycia kary pobawienia wolności w okresie 26-11-2010 do 03-04-2012 orzeczonej wyrokiem SR w Gdyni sygn. akt II K 195/03 za czyn z art. 286 §1 k.k.,

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu i za to przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k. na podstawie art. 286 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości przejmując poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 895/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2012 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami przez pośrednika kredytowego (...) Sp. z o.o. Spółka Komandytowa przy ul. (...) zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu nr (...) - (...) - (...) na zakup samochodu osobowego marki V (...) o nr VIN (...). Przed zawarciem przedmiotowej umowy oskarżony przedłożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu w przedsiębiorstwie (...) oraz o otrzymywaniu z tego tytułu wynagrodzenia w kwocie 4200 zł. Oświadczenie to miało istotne znaczenie dla uzyskania w/w kredytu, gdyż posłużyło do określenia zdolności kredytowej L. P.. Oskarżony zawierając przedmiotową umowę kredytu nie miał zamiaru wywiązania się ze zobowiązania, to jest spłaty rat zgodnie z ustaleniami stron. L. P. nie uiścił przy tym ani jednej raty.

Dowód: wyjaśnienia podejrzanego k. 79-80, 271v-272 zeznania świadka M. Z. k. 28-29, 258v-259; zeznania świadka M. J. k. 104v, 260v-261; zeznania świadka M. D. k. 106v; zeznania świadka B. B. k. 151, 261v-262, umowa kredytu konsumenckiego k. 8-14, 55; ostateczne wezwanie do zapłaty k. 15; wyciąg z ksiąg bankowych k. 16, 17; oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach k. 105; protokół zatrzymania rzeczy k. 152-154; wniosek o rejestrację k. 155; dowód zarejestrowania pojazdu na terenie RFN k. 161;

Poczytalność L. P. w odniesieniu do przypisanego mu czynu nie budziła wątpliwości.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 100-102;

L. P. był uprzednio kilkakrotnie karany.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie II K 195/03 L. P. został skazany za przestępstwo oraz ciąg przestępstw z art. 286 §1 k.k. na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności. Cześć kary orzeczonej tym wyrokiem oskarżony odbył w okresie od 26 listopada 2010 roku 3 kwietnia 2012 roku.

Dowód: odpisy wyroków k. 237-242; informacja o pobytach i orzeczeniach k. 244; informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 278-281, 311-314;

Pokrzywdzony V. Bank w dniu 6 października 2015 roku dokonał cesji wierzytelności wymijającej z przedmiotowej umowy Kredytu na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

Dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 268;

Sąd zważył co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach świadków M. Z. (k. 28-29, 258v-259), M. J. (k. 104v, 260v-261), M. D. (k. 106v) i B. B. (k. 151, 261v-262) oraz dokumentach wymienionych przy ustalonym stanie faktycznym sprawy. Przedmiotowe dowody jawią się jako spójny materiał dowodowy świadczący o sprawstwie i winie L. P. w zakresie zarzucanego mu czynu. Okoliczności wynikające z relacji wskazanych osób oraz fakty poświadczone dokumentami wzajemnie pomiędzy sobą korespondują pozwalając na pewne ustalenia co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia. W związku z tym, że pomiędzy powyższymi dowodami nie występują sprzeczności Sąd nie dostrzega konieczności ich szczegółowego omawiania.

Dostrzegając rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami L. P. a zeznaniami B. M. i D. M. ograniczyć należy się do stwierdzenia, że relacje tych świadków nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy pozostałe ujawnione w toku rozprawy dokumenty, które nie zostały wymienione we wstępnej części niniejszego uzasadnienia.

Ustalenia co do poczytalności L. P. Sąd oparł na sporządzonej w toku śledztwa opinii sądowo-psychiatrycznej. Została ona sporządzona przez osoby posiadające wiedzę specjalną z racji wykształcenia medycznego, ukończonej specjalizacji oraz doświadczenia zawodowego. Przedmiotowa opinia jest niesprzeczna, jasna i pełna. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności poddające w wątpliwość fachowość lub bezstronność biegłych.

Wobec ustalonego stanu faktycznego sprawy nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. W celu uzyskania środków pieniężnych w kwocie 76.139,96 złotych (korzyść majątkowa) złożył on nierzetelne pisemnej oświadczenie co do faktu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) oraz co do uzyskiwania wynagrodzenia w kwocie 4200 zł. Oświadczenie to miało przy tym istotne znaczenia dla udzielenie przez Bank tego kredytu jako rzutujące na ocenę zdolności kredytowej L. P.. Wprowadzając w błąd pośrednika kredytowego Banku co do faktu zatrudnienia, wysokości zarobków a także zamiaru wywiązania się z zawieranej umowy doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. kwotą udzielonego kredytu. Tym samym swoim

zachowaniem L. P. wyczerpał znamiona występku z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. Okoliczności sprawy (konieczność uiszczenia kwoty kilkunastu tysięcy złotych jako części ceny przy braku środków własnych oskarżonego, zadysponowanie pojazdu poprzez zbycie do Republiki Federalnej Niemiec) wskazują przy tym, że niewątpliwie oskarżony współdziałał w zakresie tego czynu z innymi osobami. Wskazywał na to sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach. Jednocześnie przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 k.k. w związku z odbyciem w okresie od 26 listopada 2010 roku do 3 kwietnia 2012 roku części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 195/13 Sądu Rejonowego w Gdyni za przestępstwa podobne z art. 286 §1 k.k.

Czyn oskarżonego uznać należy za zawiniony. L. P. jest osobą dorosłą. Poczytalność w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Bezprawność i karalność tego czynu jest powszechnie znana. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wyłączające winę. Powyższe pozwala uczynić mu zarzut, iż dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie.

Spółeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 §2 k.k. jawi się jako znaczna. L. P. godził w dwa dobra prawem chronione jak mienie oraz prawidłowe funkcjonowanie obrotu gospodarczego. Szkada wyrządzona przestępstwem była niemała. Motywem działania oskarżonego była chęć bezpodstawnego osiągnięcia korzyści majątkowej. Działał przy tym z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu i za to przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k. na podstawie art. 286 §1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ustalając wymiar kary Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i 2 k.k. Do okoliczności obciążających zaliczył fakt działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, oraz okoliczności rzutujące na znaczną społeczną szkodliwość czynu, a mianowicie naruszenie dwóch dóbr prawem chronionych oraz istotną wartość szkody (przeszło pięćdziesięciokrotność minimalnego wynagrodzenia w dacie czynu). Jako okoliczność łagodzącą potraktować natomiast należało przyznanie się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień.

Działanie oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, ponowne popełnienie przestępstwa około pół roku po opuszczeniu zakładu karnego, a także wcześniejsza kilkukrotna karalność wykluczały zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (art. 69 §1 i 2 k.k.). W związku z tym nie było także podstaw dla stosowania wobec L. P. przepisów kodeksu karnego obowiązujących w dacie czynu albowiem nie skutkowałyby to korzystniejszym rozstrzygnięciem dla oskarżonego (art. 4 §1 k.k.).

Wobec faktu, że (...) Bank (...) S.A. dokonał cesji wierzytelności z przedmiotowej umowy kredytowej na rzecz innego podmiotu nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 §1 k.k. Pokrzywdzony utracił bowiem legitymację czynną do żądania zapłaty tej kwoty. Jakkolwiek podstawą odpowiedzialności L. P. może być zarówno niewykonanie umowy jak i delikt, to obie podstawy dotyczą tej samej wierzytelności. Dlatego żądanie pokrzywdzonego w tym zakresie nie mogło zostać uwzględnione.

Wobec faktu, że L. P. nie posiada majątku, ma wysokie zobowiązania oraz ma do odbycia kilka kar bezwzględnie pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, przejmując poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.